

Sygn. akt I C 70/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 24 września 2014r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący **SSR Agnieszka Ostrowska-Gołąbek**

Protokolant Ewelina Grudzień-Wuczowska

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2014r. w Oleśnicy sprawy

Przy udziale stron:

powód **W. P.**

pozwany (...) **S.A. z/s w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) **S.A. z/s w W.** na rzecz powoda **W. P.** kwotę **4.000,00 (cztery tysiące 00/100) złotych** wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13.01.2014r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie co do kwoty 4.000,00zł;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 605,40zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z./

1. kal. 21 dni;

2. po praw. zwrócić stronie pozwanej zaliczkę na poczet opinii w kwocie 1.500,00zł, a powodowi kwotę 689,19zł

24.09.2014r.

Sygn. akt I C 70/14

UZASADNIENIE

Powód W. P., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł pozew, w którym domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 8.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podał, iż w dniu 22 maja 2013r. we W. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego doznał obrażeń ciała. Sprawcą zdarzenia była M. S., ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. W wyniku przedmiotowego zdarzenia powód doznał obrażeń ciała m. in. skręcenia kręgosłupa szyjnego oraz stłuczenia stawu kolanowego. Po wypadku powód nosił kołnierz ortopedyczny oraz korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych.

Wskazał także, że odczuwa negatywne skutki przedmiotowego wypadku m. in. w postaci silnego bólu w miejscu urazu, obrzęku okolicy urazu, ograniczenia ruchomości kręgosłupa oraz bólu przy połykaniu. Ponadto w związku ze stłuczeniem stawu kolanowego miał w znaczny sposób ograniczoną możliwość poruszania się, nie mógł brać czynnego

udziału w sprawach rodzinnych czy wypełniać obowiązki związane z prowadzeniem gospodarstwa domowego. Potrzebował także pomocy innych domowników przy czynnościach życia codziennego.

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia oraz przyznała powodowi zadośćuczynienie w wysokości 10.000,00 zł. W ocenie powoda wysokość przyznanego zadośćuczynienia jest niewystarczająca w stosunku do doznanych obrażeń, skutków zdarzenia jak i następstw wypadku, które wpłynęły negatywnie na jego zdrowie i życie rodzinne.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku z dnia 22 maja 2013r. z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wyrządzone w związku z ruchem ich pojazdów. Przyznała także, iż wypłaciła powodowi kwotę 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zdaniem ubezpieczyciela wysokość wypłaconego zadośćuczynienia jest odpowiednia i adekwatna do rozmiarów krzywdy, uszczerbku na zdrowiu oraz cierpienia fizycznych i psychicznych powoda. Strona pozwana podniosła, że ustalając i wypłacając zadośćuczynienie wzięła pod uwagę całokształt okoliczności, a przede wszystkim jej kompensacyjny charakter.

Na rozprawie w dniu 17 września 2014r. powód ograniczył powództwo do kwoty 4.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 maja 2013r. ok. godz. 11:30 we W. kierująca samochodem M. S. uderzyła w tył samochodu, którego pasażerem był powód. Sprawca zdarzenia posiadał zawartą umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów ze stroną pozwaną.

/bezsporne/

Po zdarzeniu drogowym, pokrzywdzony odczuwał zawroty i bóle głowy, w związku z tym zgłosił się do Szpitala w O., gdzie udzielono mu pierwszej pomocy oraz skierowano do lekarza ogólnego, a następnie do chirurga i ortopedy. Zalecono także unieruchomienie kręgosłupa w kołnierzu ortopedycznym.

Dowód:

- zeznania powoda W. P. k- 67-68.

W dniu 23 maja 2013r. wykonano u powoda zdjęcie rtg uda/kolana/podudzia, które wykazało niewielkie zmiany zwyrodnieniowe w stawie kolanowym prawym oraz przejaśnienie w obrębie rzepekki prawej, które może odpowiadać złamaniu. W tym samym dniu wykonano również zdjęcie rtg kręgosłupa szyjnego. Badanie to wykazało drobne zmiany zwyrodnieniowe w stawach haczykowatych i w stawach międzykręgowych. Ponadto w okolicy przednio-dolnej krawędzi trzonu C4 na radiogramie profilowym był drobny cień o wysyceniu tkanki kostnej- obraz ten wymagał różnicowania pomiędzy oderwaniem niewielkiego fragmentu kostnego od podstawy trzonu, a zmianami zwyrodnieniowo- wytwórczymi. Zalecono także dalsze leczenie oraz rehabilitację.

Dowód:

- wynik badania rtg k-7;

- wynik badania rtg k-8;

- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k-13.

W dniu 20 czerwca 2013r. powód udał się do poradni chirurgii urazowo- ortopedycznej, gdzie wykonano badanie rezonansem magnetycznym. Badanie to wykazało degeneracyjne podwyższenie sygnału rogu tylnego łankotki przyśrodkowej, łagodne zmiany degeneracyjne chrząstki przedziału przyśrodkowego oraz niewielki obrzęk górnej części ciała tłuszczowego H., a także ślad płynu w zachyłku nadržepkowym i jamie stawowej.

Dowód:

- wynik badania rezonansu magnetycznego k-11.

W dniu 04 lipca 2013r. przeprowadzono u powoda badanie tomografem komputerowym (TK kręgosłupa C), w którym uwidoczniono na poziomie C5-C6 tylną- pośrodkową „twardą” wypuklinę k-m z cechami modelowymi przedniej przestrzeni płynowej przedrdzeniowej oraz zaawansowane zmiany zwyrodnieniowo- wytwórcze w stawach międzykręgowych.

Dowód:

- wynik badania tomografii komputerowej k- 10.

W okresie od 27 maja do 13 sierpnia 2013r. powód korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych.

Dowód:

- oświadczenia o wykonanych zabiegach k- 22-25;

- zaświadczenie k- 15;

- harmonogram zabiegów k- 14;

- karty informacyjne k- 16-21.

Na zabiegi rehabilitacyjne powód wydatkował kwotę 2.000,00 zł.

Dowód:

- rachunek nr (...) k- 26.

Powód zgłosił szkodę osobową stronie pozwanej. Pozwany zaś pismem z dnia 15 lipca 2013r. potwierdził przyjęcie zawiadomienia o wyrządzonej szkodzie oraz wezwał powoda do złożenia dodatkowych dokumentów. W dniu 24 września 2013r. strona pozwana przyznała powodowi 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Następnie w dniu 08 listopada 2013r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty dodatkowo kwoty 8.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Dowód:

- zgłoszenie szkody k- 27-32;

- pismo strony pozwanej z dnia 15.07.2013r. k- 33;

- pismo strony pozwanej z dnia 24.09.2013r. k- 35-36;

- wezwanie z dnia 08.11.2013r. k- 37.

Po wypadku przez około miesiąc powód chodził w kołnierzu ortopedycznym, do chwili obecnej bierze leki przeciwbólowe, nie może także podnosić ciężkich przedmiotów. Powód nie pracuje, uprawia ziemię, której jest właścicielem.

Dowód:

- zeznania powoda W. P. k- 68.

W toku postępowania opracowana została opinia przez biegłych lekarzy neurologa S. R. i ortopedę S. G..

W opinii z dnia 23 czerwca 2014r. biegli stwierdzili, że wypadek komunikacyjny, w którym uczestniczył powód skutkuje do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi kręgosłupa. Wskazali także, że w trakcie leczenia stwierdzono ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego z dolegliwościami bólowymi.

Biegli stwierdzili również, że uszczerbek na zdrowiu powoda W. P. w związku w wypadkiem z dnia 22 maja 2013r. wynosi 7%.

Dowód:

- opinia sądowo- lekarska z dnia 23.06.2014r. k- 79-81.

Sąd zważył co następuje:

Bezspornym w sprawie było, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 22 maja 2013r., a podstawą jej odpowiedzialności jest art. 436 § 1 k.c. Sporna pozostawała natomiast wysokość żadanego zadośćuczynienia, zatem oceny w istocie wymagała kwestia, czy wypłacone przez ubezpieczyciela zadośćuczynienie odpowiada pojęciu „odpowiedniego” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. przy doznanym 7% uszczerbku na zdrowiu powoda.

W orzecznictwie ugruntował się aprobowany w piśmiennictwie pogląd, opowiadający się za kompensacyjnym charakterem przewidzianego w art.445 § 1 k.c. zadośćuczynienia pieniężnego, tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 czerwca 1968r. , I PR 175/68, OSNCP 1969, nr 2, poz. 37 oraz uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 08 grudnia 1973r. , III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 145). Ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze zarówno rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia. W zakres pojęcia szkody niemajątkowej wchodzi ponadto doznawane przez poszkodowanego cierpienia psychiczne, związane z doznanym bólem, zeszpeceniem, niemożnością uprawiania określonej działalności, wyłączeniem z normalnego życia. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że Sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Nie można przy tym posługiwać się szablonami, lecz należy uwzględniać wszystkie okoliczności danej sprawy, nie wyłączając takich czynników jak wiek poszkodowanego, tryb jego dotychczasowego życia, udaremnione przez wypadek plany na przyszłość sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, utrata możliwości awansu zawodowego, korzystanie z rozrywek, czy poczucie bezradności. Wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia”, w tym znaczeniu, że powinna być- przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego -utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadającym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00). Ponadto w orzecznictwie wskazuje się, że zadośćuczynienia nie należy traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia (wyrok SN z dnia 09 lutego 2000 r., III CKN 582/98).

O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien zdecydować rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, wiek osoby pokrzywdzonej, nieodwracalność następstw wypadku i inne podobne okoliczności. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że Sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Podkreśla się jednak, że ocena Sądu w tym zakresie powinna opierać się na całokształcie okoliczności sprawy. Dlatego też konfrontacja danego przypadku z innymi może dać jedynie orientacyjne wskazówki, co do poziomu odpowiedniego zadośćuczynienia. Kierowanie się przy ustalaniu sumy zadośćuczynienia sumami zasądzanymi z tego tytułu w innych sprawach może tylko zapobiec powstawaniu rażących dysproporcji w podobnych sprawach. Trzeba też pamiętać, że w każdej sprawie występują szczególne, właściwe tylko dla niej okoliczności faktyczne, zaś natężenie doznanych krzywd zależy od indywidualnych cech poszkodowanego. Podzielić w tym zakresie należy też pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1997r. (II CKN 273/97, nie publ.), iż zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, a przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadku ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym dokumentacja medyczna, a w szczególności opinia biegłych sądowych, a także zeznania powoda W. P. pozwalały na uznanie, że rozmiar cierpień powoda w następstwie zdarzenia z dnia 22 maja 2013r. nie został w całości uwzględniony przez stronę pozwaną i nie odpowiada dotychczas wypłaconej kwocie 10.000,00 zł.

Opracowana w sprawie opinia przez biegłych lekarzy sądowych- neurologa S. R. i ortopedę S. G. jednoznacznie pozwoliła na ustalenie związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy wypadkiem komunikacyjnym, jakiemu uległ powód i doznanymi w jego wyniku urazami. Biegli po analizie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy, dokumentacji przedstawionej przez powoda, wywiadu chorobowego i badania powoda uznali 7% długotrwały uszczerbek na zdrowiu poszkodowanego.

Zastrzec przy tym od razu należy, że nie istnieje żaden „taryfikator” który by wprost odnosił wysokość uszczerbku do wielkości zadośćuczynienia. Ta wielkość winna bowiem odpowiadać rodzajowi doznanych obrażeń, stopniu ich „dokuczliwości” w życiu codziennym, czasowi ich trwania, a także wpływowi tych obrażeń na dalsze życie zawodowe i prywatne poszkodowanego. Bardzo ważnym – acz nie jedynym– wyznacznikiem jest też stopień trwałego bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego określony przez lekarzy specjalistów, przy czym ustalony procent trwałego (długotrwałego) uszczerbku na zdrowiu jest zatem jedynie elementem pomocniczym przy ustaleniu odpowiedniej wysokości zadośćuczynienia.

Dokonując oceny zasadności żądania pozwu w części dotyczącej zadośćuczynienia, zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał, iż skutkiem zdarzenia były cierpienia powoda.

Ponadto biegli wyraźnie zaznaczyli w swojej opinii, że do chwili obecnej wypadek komunikacyjny jakiemu uległ powód skutkuje bólami kręgosłupa szyjnego, co zmusza powoda do zażywania leków przeciwbólowych oraz w sposób zasadniczy utrudnia czynności życia codziennego.

Reasumując stwierdzić należy, że skutek wypadku pogorszeniu uległo zdrowie powoda zaś jego skutki odczuwa do dnia dzisiejszego. W przedmiotowej sprawie, zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę orzeczone przez biegłych sądowych 7% długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda, zakres cierpień jakich powód doznał bezpośrednio po wypadku, w trakcie leczenia, jak i obecnie wskazywały na konieczność orzeczenia dodatkowej kwoty tytułem zadośćuczynienia (4.000,00 zł).

Powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 4.000,00 zł, a strona pozwana się temu nie sprzeciwiła, w związku z czym na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. postępowanie w tym zakresie należało umorzyć.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 100 k.p.c. Koszty powoda zamykają się sumą 2427,81 złotych, zaś strony pozwanej 1217 złotych, zatem (...)90 ((...),81:2)-608,50 ((...):2)=605,40 złotych